

4
 κι' ο προσφιλης 'Ανάργυρος ο και παρατιμημένος
 φωνάζει διακρομένως
 πώς τίποτα χωρίς αυτόν δεν εμπορευτ να γίνη
 σ' αυτή την Ρωμοσύνη.

'Απελπίσια παντελής,
 πάει κι' αυτός ο προσφιλης.
 Χωρίς ποτέ καμμά φορά κι' αυτός να φοβερίση
 ότι θ' άποχωρήση,
 σκακμένος άπεχώρησε πριν από μένα πρώτος
 κι' έμεινα τώρα μοναχός του κόμματος πιλότος.

Πάλι καλά σ'εσ τάπαμε, κι' όλοι χαμουρηθήτε
 κι' άμέσως ξαναπέσετε και ξανακοιμηθήτε,
 και μέσα σ'το χαμουρητό
 και μέσα σ'το ρουχαλιτό
 φωνάζετε πώς τίποτα δεν εμπορευτ να γίνη
 σ' αυτή την Ρωμοσύνη.

Ο Κόντες έτσι μίλησε
 και νυσταχμένος φίλησε

του κόμματος τους προσφιλης και μερικους Ίαγους,
 κι' ο Φασουλής κι' ο Περικλής, που' κάνανε τους μάγους,
 εκτύπησαν τ'α κλουβια των κεφάλια και τ'α στήθη
 κι' έπηξαν στον Σιμόπουλο, που τ'ώρα παραιτήθη.

Ο Σιμόπουλος θήνηνέ
 και τους μάγους συγκινεϊ.

- Σ. — Νά σ'εσ τ'ά' πει;
- Μ. — Νά μες τ'ά' π'η, σοφώτατε πατέρα.
- Σ. — Κλάψετε τόν Σιμόπουλο, τόν οδηγόν άστέρα,
 κι' οί φίλοι, που δέν πίστευα πως έχουν πάθος τόσο,
 τ'α λυσσακά των έφακαν παραιτησι να δώσω.
- Μ. — Και σ'την Περσία τ'όμαθαν τ'ο θλιβερό μακντό
 κι' έγιναν άνω κάτω.
- Σ. — Κι' έκεινος ο συνάναρχος ο Τζ'ωρτζ'ις μου — τ'ο φρίκη! —
 του κόμματός του μ' άρπασε να μέ σπαράζον λυκοί.
 Μ'έβλεπε κατακίτρινο να πάγωω σ'τό πλευρό του
 και δέν του' κάμνε καρφι γιά τόν Δίσκουρό του.

Του Κόντε μου τήν άποχή
 θά διαλαλήσω σ'τίν ντουζιά.

- Μ. — Θα τήν τηλεγραφήσω και σ'τάν Περσιάν τόν Σάχη.
- Σ. — Πίσστε του πως έλύσσαζαν οι Σιμοπουλομάχοι.
 Φαίνεται πως έξήλεψαν του Κόντε τ'α τεμπουρία,
 που πάλι περισσεύματα ζετρώσανε καινούρια,
 και έββαλαν άπόφασι και τούτη τή φορά
 να μου ριχθούν γερά.

'Μπόρεσα και κρετήθηκα σ'έκεινη τήν άνταρα,
 που γινε διαδήλωσις τρομακτική με κάρρα,
 τώρα γιά με παρέθεσι, τώρα γιά κ'άπονον όρο,
 εκάρωσα, ακάρωσα πριν νάβρω νέο όφο.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτ' ήμέρα...
 του Κερκυραίου κλάψετε τόν οδηγόν άστέρα.

Άκούει π'ως άγκομαχό
 κι' αυτός μ' άφινει μοναχό.
 Μούκαναν τέτοια προσβολή
 κι' αυτός μακριόλος έν μιλιεϊ.

Γιά μένα λένε τ'ο και τ'ο,
 μέ πέρνουε σ'το χέρι,
 κι' ο Κόντες κάνει τόν κουτό,
 που μ' εϊδε, που μέ ζερεϊ.

Τι να τους κάνω τους έθροούς σάν έγω τέτοιο φίλο;
 σ'ε τόσο μ' έβαλε καμφο
 και τόσο μ' άναψε θυμό,
 που μοδρχειται και μαρτυρας άκόμη νά του στείλω.

Ποιος εϊδε θηλυκό παπ'α και δάσκο γιαστρωμένο
 κι' από τόν κ'αρ' Ανάργυρο τόν Κόντε χωρισμένο.
 Κόντες χωρίς Σιμόπουλο δέν είναι παρά τίλο,
 νύκτα χωρίς άστροφεγγιά και μέρα δίχως ήλιο.
 Κόντες χωρίς Σιμόπουλο δέν είναι παρά νούλα,
 σ'ήλα, κολοκυθόσπορος, και κόμμα γι' άναγούλα.
 Τζ'ωρτζ'ις χωρίς 'Ανάργυρο μένει Βουλής τζ'ωρτζ'ινα,
 και μοιάζει σάν ώτομομπλί, αλλά χωρίς μπενζινα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, κι' έν'ω παρατιμημένος...
 και τώρα περισσεύματα ποιος θάβρη γιά τ'ο γένος;
 Θρηνηστέ, ματάκια μου,
 τους κόπους, τ'α χαρτάκια μου,
 τ'α περισσεύματάκια μου,
 και ταυτοκινήτατάκια μου.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτ' ήμέρα,
 κι' ή νέα μου παραιτήσις τ'ης πρώτης χειροτέρα.

Ω Τζ'ωρτζ'άκη,
 πρώτο τζ'άκι,
 ποήγεις μογγα,
 και σ'ο στρογγα
 και διπρόσωπο φουσατό,
 τ'άρ'έντιο ντέλ πασατό.

'Ετσι μέ λύπη μίλησε μορφή παρατιμημένη
 κι' οί δύο μάγοι τ'όστρησαν άπογοητευμένοι,
 φωνάζοντας πώς τίποτα δεν εμπορευτ να γίνη
 σ' αυτή τή Ρωμοσύνη.

'Ηλθε λοιπόν άκαμάτος ο Κωνσταντίνος Ράδος,
 που' στο Βορδ'ο τήν έκειαν τ'ο τμήμα τ'ης Έλλάδος
 άνεδειξε περίελεπτον και χάριμα τ'ων εϊδόντων
 κι' άξίως έτυχε κι' αυτό πολλών βραβείων πρώτων.
 'Όθεν άς άνταμείψωμεν άτρώτους εργασίας
 και μόχθους και θυσιαι,
 κι' έυεურημάς άξιός ο Ράδος άς κρηθη
 και τ'ο χρυσό παράσημον εις τ'οτον άς δοθη.

Και καμπασις ποικιλίας,
 μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Του Καλογεροπούλου τ' 'Ανάγλυρα σπουδαία
 έν ευπρέπεια γλώσσης, έν οίστρω κι' έν ιδέα.

Μετα πολλής έμπνεύσεως λαμπρόν Θεοτοκάριον
 από τ'ης Πενταπόδεως εδύγηε τόν Νεκτάριον,
 που διευθύνει συνετής κι' έμφορον τήν Ριζάρειον.

Αυτός ο Λεοντόπολιος έμποροραπτική πρώτης,
 και κοπιτικής και ραπτικής άρτια τελειότις.
 Ψυχή μου!... τ'ο κουστούμ τ'ωγέρ τ'ων Κυριών έκειναί
 βεδάκις άλλος σάν κι' αυτ'α δέν κάνει σ'την 'Αθήνα.
 Δέν ζερετε, κυρίαίς μου, τ'ο ράπτεις είναι τ'οστέο!..
 με κι' ύραματών 'Αγγλικών ύπάρχει μέγας πλουτος,
 αλλά και κόπτης σπάνιος και κόπτρια σπάνια,
 μ' όλίγους λόγους δηλαδή τ'ο παν καλλιτεχνία.
 Δι'ο θερμής συστάσεως άς τύχη κι' έγκαριού...
 πενήντα τέσσαρ αριθμός εις τήν όδόν Σταδίου.

Λοιπόν τ'ο μάβατε, παιδιά;... Ξεκάνει δίχως άλλο
 μ' έκπτώσεσι όλων τ'ων εϊδών τ'ο Λουβρό τ'ο μεγάλο,
 κι' ο ρέκτης Κανελλόπουλος, έκεινος ο Βασιλής,
 γνωστοποιεϊ τοις φίλοις
 πως σ'το Στάδιον τήν όδόν θ' άνοίξη Λουβρον νέον,
 καύχημα κι' έγκαλλώπιμα τ'ης γ'ης τ'ων 'Αθηνών,
 μέ πλουτον πολυποίκιλον και μ' όλα τ'α χρεϊώδη,
 κι' έγινε κι' έταιρεία
 μέ μιλιούμα τρία,
 κι' έσως να γίνη μέτοχος κι' ο Φασουλής τ'ο βρδι.